

MODRÉ SRDCE

A hand-drawn illustration of a girl with long dark hair, wearing a red jacket and a black skirt, sitting on top of a large, textured blue heart. The heart is drawn with many fine, parallel lines. The background is light blue with several white, fluffy clouds scattered around. The girl has her arms crossed and is looking towards the viewer.

S KEČUPOVÝM
FLAKOM

MARTA HLUŠÍKOVÁ
ILUSTRÁCIE ALEXANDRA JUST

Modré srdce
s kečupovým flákom

Marta Hlušíková

Modré srdce
s kečupovým flákem

slovar

Tento projekt podporil z verejných zdrojov

u. fond
na podporu
umenia

Text © Marta Hlušíková 2021

Illustrations © Alexandra Just 2021

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o.,
Bratislava 2021

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného, alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN 978-80-556-5045-6

Luki je do mňa!

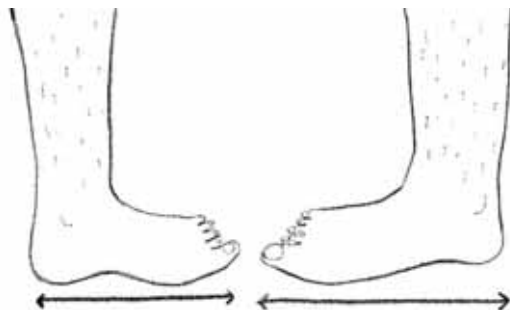
Vraj sa páčim Lukášovi z našej triedy, hoci mám väčšie nohy ako on a jednu si dokonca dokážem dať za hlavu. Mne sa však páči jeho brat Viktor, štvrták.

Luki mi totiž dnes cez prestávku medzi čítaním a výtvarnou povedal, že je do mňa. Nevedela som, ako sa mám tváriť, či sa mám zachichotať a pozrieť sa mu do očí, alebo mu mám rýchlo niečo podarovať, aby mal radosť. Ale nič som pri sebe nemala, tak som sa iba prekvapene spýtala:

„Naozaj?“

Ale v skutočnosti mi ho bolo ľúto, lebo po prvé: je odo mňa menší, o nohách ani nehovorím, a hoci je najlepší v matike, má strašne veľké uši. Keď je zohnutý nad zošitom a slnko mu svieti cez tie jeho lopúchy, vyzerá trochu ako netopier a trochu ako susedov pes Lolek.

„Naozaj,“ povedal Lukáš a strčil mi do ruky akýsi papierik so zaschnutým kečupovým flakom. Nechcela som sa doň hneď pozrieť, lebo mi cez plece

nakúkala Tereza. Otvorila som ho až popoludní, keď sme boli všetci v školskom klube. Bolo tam veľké modré srdce a v ňom L + L.

Akože Laura a Lukáš.

„Prečo si nakreslil to srdce modré?“ spýtala som sa ho.

„Lebo som nemal červenú. Ale modré mám až dve,“ vyhlásil a ja som chvíľku nevedela, či si zo mňa náhodou nestriela. Ale nie, myslel to úplne vážne. To ja keby som chcela niekomu darovať srdce, obiehala by som všetky kamarátky dovtedy, kým by mi niektorá nepožičala červenú farbičku. No priznám sa, radšej by som bola, keby som dostala srdce od Viktora. Bolo by v ňom L + V a na papieriku by určite nebol jeden kečupový fľak, ale aspoň dva, lebo Viktora také veci ako poriadok v taške a zastrúhané ceruzky v peračníku nezažívajú. A ani by mi neprekážalo, keby mi nakreslil modré srdiečko, alebo dokonca zelené... no bolo by od neho. Každé popoludnie sa stretávame v klube, píšeme si domáce úlohy, hráme sa vonku aj na počítači, ale mňa akoby nevidel. Netuší, že by som sa potešila práve jeho srdiečku. Zatiaľ sa musím uspokojiť

s tým modrým, Lukášovým. Doma sa ním však chváliť nebudem, aj tak nemá nikto čas vypočuť ma. Naši chodia z práce vyšťavení ako citróny. To hovoríeva mama a ocko na znak súhlasu a vyčerpania vždy iba prikývne. Prvá z práce prichádza vždy mama, vyberie zo škôlky nášho krpca Tomáša a potom ma obaja čakajú pri školskej bráne. Rozprávať jej však o modrom srdiečku nemá význam, lebo všetku jej pozornosť si pre seba ukradne krpec. Stále sa iba vypytuje.

„Keď vyrastiem, môžem byť žaba?“ spýtal sa minule a mama mu sústredene vysvetľovala, že to nepôjde. Dnes vyzvedal, či majú policajti nesmrteľné pušky. Mama mala zasa plné ústa práce, a tak som sa do toho nechcela miešať ešte aj ja so svojím modrým srdiečkom. Okrem toho si myslím, že takéto veci sa nehovoria na ulici plnej všelijakých zvukov

a otázok geniálneho mladšieho brata. Okrem toho si dobre pamätám na mamino rozprávanie o tom, že sa prvý raz zaľúbila, keď mala devätnásť. Ja mám o desať menej.

Takže by ma možno nepochopila.

Ale z nášho krpca Tomáša asi fakt bude raz niekto významný. On naozaj rozmýšľa inak ako ostatní. Dnes ráno sa ma pýtal, čo je to smrdelná posteľ a prečo na nej musia starí ľudia ležať. On by vraj našu mamu a ocka, až raz budú starí a budú už babka a dedko, do takej postele nedal. Neviem, čo má zrazu s tým smradom, lebo keď v správach hovorili, že kdesi vypukla akási vzbura, spýtal sa:

„Keď puknem ja, všetci mi hovoria, že sa to nepatrí. A keď vypukne vzbura, nikto nič. Veď koľko smradu musí byť pri takom vypuknutí!“

Milujem svojho bračeka pre tie jeho geniálne úvahy.

Krpec je mamino dobré srdiečko

Dnes, keď som s mamou a krpcom išla zo školy, sa stalo toto: mama sa stretla so svojou spolužiačkou z vysokej školy a ja som sa práve zahľadela na druhú stranu ulice, lebo po chodníku išli zo školy Viktor s Lukášom. Lukáš mi zamával, ale Viktor len unudene kopal do kamienkov. Keď sa mama s priateľkou rozlúčila a prišla ku mne, skríkla na mňa:

„A kde je Tomáš?“

No toto? Veď tu teraz bol! Teraz pred chvíľkou tu bol! Čo sa vyparil?

„Po – ču – ješ – ma? Kde – je – To – máš?“ slabi-kovala mi do ucha tak hlasno, že sa k nám dokonca obrátili aj Viktor s Lukášom.

„Myslela som si, že je s tebou...“ vravím ticho, lebo neviem, čo mám povedať. Tomáš vždy cupkal medzi nami, raz sa držal mňa, raz mamy a v ruke zvieral

svojho plyšáka Olina, klokana s očami ako taniere. Všetky jeho plyšáky musia mať obrovské oči.

„Nestratil Olina?“ obraciam sa dozadu a veľmi, veľmi si prajem, aby tam náš krpec práve hľadal strategického klokana.

Ale na ulici nikto nebol.

„Tóóó – mááááš – kóóó!!! Tóóó – mááááš – kóóó!!!“ kričala mama. Ľudia sa začali obzerať, a dokonca za nami prišli aj Viktor s Lukášom.

„Stratil sa nám malý Tomáš,“ hovorím plačlivo. Obaja sa na mňa začudovane dívajú, akoby sa im nikdy nič nestratilo. Až teraz vidím, ako sa podobajú. Až na tie uši. Viktor ich má normálne. Ale nemám čas porovnávať ich uši, lebo sa ma začína chytať panika. Čo len povie otec? Mama minule utrúsila, že keby sa nám, to ako mne a krpcovi, malo čosi stať, ona asi vyskočí od žiaľu z balkóna. Po očku ju pozorujem, či nebeží náhodou do bytovky, aby skočila. Prečo som len pozerala na Viktora a nedávala na krpca pozor! Naozaj si neviem predstaviť našu mamu vyskočenú z toho balkóna, aj keď je mi to jej skákanie trochu smiešne, veď bývame na prvom poschodí. Zatiaľ našťastie len kričí.

VEDECKÁ KÁVA

„A nevošiel do tejto bráničky?“ povie Viktor a ja si všimnem, že bránička do domova dôchodcov je potvorená. Vždy býva zatvorená, ešte nikdy som ju nevidela odchýlenú. Teraz hádam prvý raz.

„Aj sa mi zdalo, že tam niekto vošiel,“ dodal Lukáš. Urobil mi takú radosť, že aj tie uši mu odpúšťam.

Všetci vojdeme bráničkou do veľkej záhrady. Všetci posedávajú dedkovia a babky. Niektorí sa rozprávajú, ale väčšinou sedia iba tak, sami, pozorujú ulicu alebo počúvajú vtáčiky. Nič iné sa tu asi nedá robiť.

„Tam je!“ povie Lukáš a už všetci bežíme k lavičke, na ktorej sedí akási starenka a vedľa nej náš Tomáš.

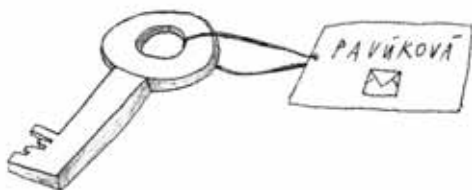
„Tomáško!“ vrhne sa k nemu mama. „Čo tu robíš?“

„Bol som jej dať Olina, lebo bola smutná,“ povie Tomáš, hľadí na starenku, ktorá si pritíska klokanu k sebe a prikyvuje.

„Klokan má vo vrecku malého klokanu. Bude sa jej páčiť, lebo to je akože ona a jej dieťaťko,“ povie krpac a všetci sa cítime tak nejako čudne. Je nám starenky ľúto, ale ona sa len usmieva a hladká Olina.

„Tak poď, ty moje srdiečko dobré,“ povie mama a ja s chalanmi sa pridávame k Tomášovi a zakývame starenke s plyšákom.

Hm... mne ešte mama nikdy nepovedala „srdiečko dobré“. A pritom mám určite dobré srdce, lebo susedke Pavúkovej hocikedy prinesiem zo schránky poštu.

Hodí mi kľúčik a ja s poštou bežím až k nej hore a vôbec nič za to nechcem.

Keď mama poriadne zatvorila bráničku, ešte raz sme sa obzreli. Starenka sa k Olinovi skláňala, akoby to naozaj bolo jej dieťa. Viktor s Lukášom sa rozlúčili a my traja sme pri bráničke osameli.

„To nám nesmieš robiť,“ povedala mama vyčítavo krpcovi.

„Čo nesmiem?“

„Odísť a nič nepovedať.“

„Ale keď ty si hovorila s tou tetou, že pôjdete na vedeckú kávu...“

„Na akú vedeckú kávu?“

„Asi chcel povedať na viedenskú,“ chichocem sa a mama sa ku mne pridá. Smeje sa nahlas, až sa jej taška trasie.

„A teraz ideme kúpiť nového plyšáka!“ povie.
No dá sa tu hovoriť o modrom srdiečku?
Nedá!

